

kender Eksempler paa, at en Arbejdsmand er kommet kørende med sit Flyttegods til en anden Kommune uden at eje Penge at betale sin Husleje med, men han gaar straks til Hjælpekassen og beder om Støtte, inden han har faaet sit Bohave ind i den Lejlighed, han har lejet, men ikke betalt Lejen af. Det er saadanne Misbrug, der skal hindres ved dette Ændringsforslag.

Jeg skal dernæst omtale Ændringsforslag Nr. 6 til § 4. Jeg maa gøre opmærksom paa, at jeg ved Lovforslagets første Behandling her i Tinget hentydede til, at Lovforslagets Bestemmelse om, at der kun maa ydes 180 Kr. i 18 Maaneder, var for streng. Der kan tænkes Tilfælde, hvor vedkommende trængende ikke kan nøjes med det, uden at man derfor kan sige, at han hører hjemme under Fattigvæsenet. Udvalget har derfor foreslaaet, at der indføres: „naar ikke særlige Forhold taler derfor“. Er der ikke særlige Forhold, der taler for at vedblive med Støtte udover dette Tidsrum, maa vedkommende klare sig selv. Og jeg kan tænke mig, at Forholdet kunde være af en saadan Natur, at Hjælpekassens Bestyrelse sagde: Nej, vi kan ikke støtte her, du maa søge din Støtte andetsteds. Det kunde tænkes, at det var en, som hørte hjemme under Fattigvæsenet. Men naar det nu hedder: „naar ikke særlige Forhold taler derfor“, saa overlades atter her Afgørelsen til Bestyrelsens frie Skøn. Hertil knytter sig Ændringsforslag Nr. 9. Det forpligter Styrelsen til ved Afgivelsen af Regnskabet at give Oplysning om, hvilke navngivne Personer den har støttet under disse særlige Forhold, altsaa paa hvem denne Undtagelsesbestemmelse er bragt til Anvendelse, og hvilken Anledning der har været til at træde hjælpende til under disse særlige Forhold. Men det opnaas altsaa ved Ændringsforslag Nr. 6, at Bestyrelsen har Ret til at hjælpe i ubegrænset Tid og i ubegrænset Omfang.

Ændringsforslag Nr. 7, mener jeg, er et af dem, der vil skabe sikre, faste og gode Rammer for Uddeling af de Midler, der staar til Hjælpekassernes Raadighed. Det har hidtil været saadan, at adskillige kommunale Raad har ladet Hjælpekassen udrede Udgifter til trængende, som kunde have modtaget Hjælpen fra Kommunekassen uden Fattighjælps Virkning for Modtageren. Hvor det er sket — og det er det mange Steder —, har man anvendt Hjælpekassens Midler til noget, hvortil de ikke har været bevilget. Naturligvis

kan der derved opnaas en lille Besparelse for Kommunekassen, idet vedkommende Kommune kan have Udsigt til at faa $\frac{1}{3}$ eller indtil $\frac{1}{3}$ af den Udgift, som med Rette paahvilede Fattigkassen, erstattet af Statskassen. Men det er et Skraaplan, vi her er komne ind paa, og det bør forhindres. I det hele taget er vi inde paa et Skraaplan, naar vi ikke bruger Statens, Amtets og Kommunens Penge med lige saa stor Husholderiskhed og Økonomi som vore egne, ja med endnu større. Det er en Omgaaelse, naar de kommunale Raad paa den Maade har benyttet sig af de Midler, der med Rette tilkommer de trængende, som har Krav paa at faa Støtte af Hjælpekasserne. Derfor lyder Ændringsforslag Nr. 7 saaledes: „Hjælpekasserne maa ikke paatage sig Udgifter til trængende i en Kommune, hvis disse Udgifter kan afholdes af Kommunekassen uden Fattighjælps Virkning for Modtageren“. Der bliver ved dette Ændringsforslag, naar dette Forbud overholdes, en Besparelse, og desuden ligger der en Tilfredsstillelse i, at man med nogenlunde Sikkerhed kan vide, at Pengene bruges til det, hvortil de er bevilgede. Jeg har vel derfor Ret til at gentage, at denne Ramme er god og støttende for dem, som skal have med Uddelingen af Hjælpekassens Midler at gøre, og ikke paa nogen Vis virker strammende eller snærende.

Det sidste Ændringsforslag, der er stillet af Udvalget, og det sidste, jeg, medens jeg denne Gang har Ordet, skal omtale, tilsigter at give Bestyrelserne Ret til at afholde mindre Administrations- og Organisationsudgifter. Det er et Krav, som har lydt fra forskellige Sider blandt dem, der har med Hjælpekassernes Virksomhed at gøre. Som jeg sagde ved Lovforslagets første Behandling, er der amtsvis dannet Sammenslutninger af Hjælpekassers Bestyrelser. De holder Møde i en eller anden Købstad i Amtet, hvor de drøfter Hjælpekassernes Virksomhed og jeg tør tilføje, drøfter den til Vejledning for og til Berigelse af Arbejdet. Men en saadan Rejse medfører en lille Udgift. Mulig drejer det sig kun om en eller to Kroner, og det Bestyrelsesmedlem, som har gode økonomiske Kaar, kan sagtens paatage sig en saadan Udgift, ligesom den, der er Formand for Hjælpekassens Styrelse, nok kan paatage sig Udgiften til Porto og lignende, hvis han er velstillet. Men hvis et Medlem af Styrelsen ikke har anden Indtægt end den, han tjener ved sine Hænders Arbejde, betyder det noget for ham at spille en Dag-